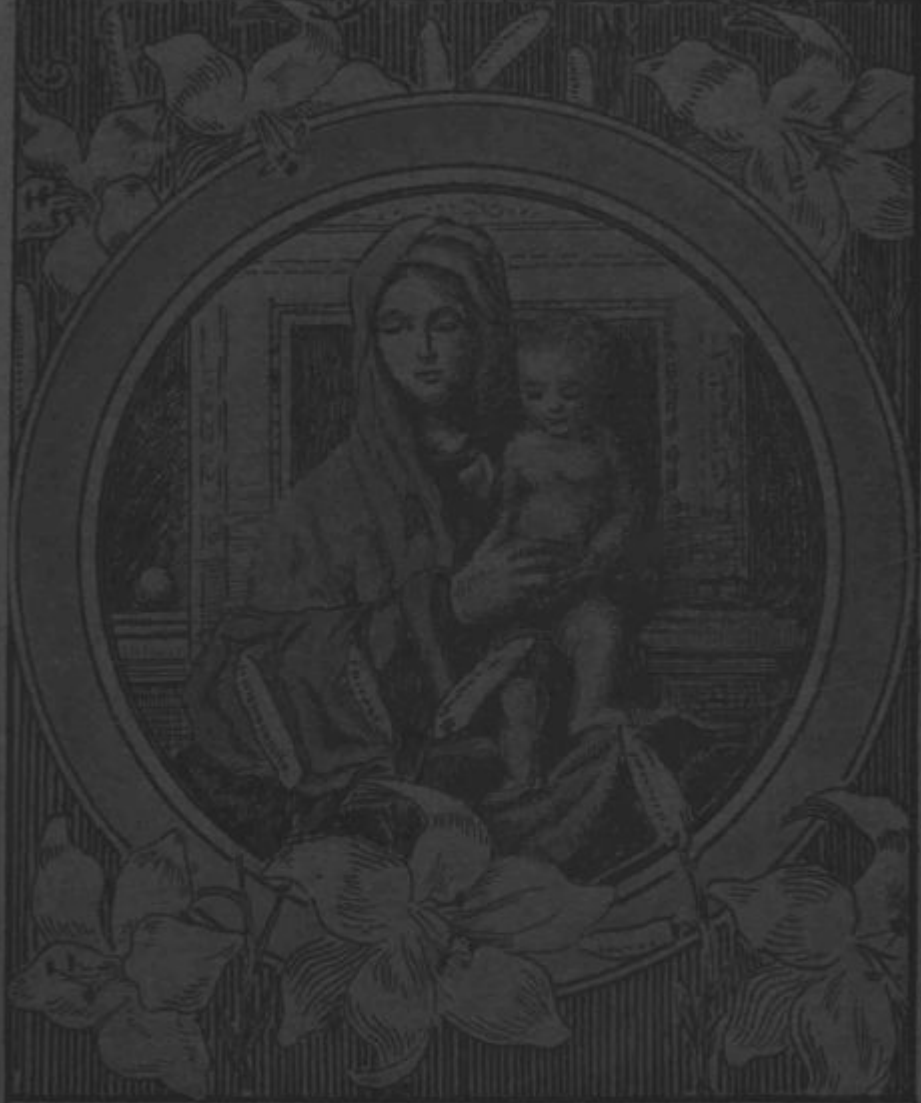

MARJUNCIŠT.

XXVIII. Letnik.

Štev. 5.

1932. maj 8.

VREDNIK I IZDAJATEL

KLEKL JOŽEF, vp. pisarniš v ČRENSOVCIH, SLOVENSKA KRAJINA.

PETER DOMAČIN, 1924.

TISK BALKANYI ERNEŠTA V D. LENDAVI, KI JE ZA TISKARNO ODGOVOREN.

MARIJIN LIST

Pobožen mesečni list. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglasenja verske istine od Marijinoga nevtopenoga poprijetja 1. 1904. dec. 8., gda je te list kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani

Vrežuje i izdava ga z dovolenjom višje cerkvene oblasti

KLEKL JOŽEF, vp. plebanoš v Črenšovcih, Slovenska Krajina, Jugoslavija.

I. Cena v Jugoslaviji na skupni naslov, če najmanje pet komadov hodi na eden naslov: na mesec eden dinar, ali 12 dinarov na leto. Z tov naročninov je z ednim poštnina za kalendar Srca Jezušovoga tudi plačana. Za to naročnino dobi vsaki naročnik mesečno na lepom papiri 2) stranski Marijin List, na konci leta pa veliki kalendar Srca Jezušovoga i knjižico „Priprava na srečno smrt“ brezplačno i poštnine prosto.

Cena na posamezni naslov, če na eden naslov hodi manje kak pet komadov, je 15 Din. na leto. Za to ceno dobi naročnik poleg mesečnoga Marijinoga Lista ešče kalendar Srca Jezušovoga i knjižico „Priprava na srečno smrt“ brezplačno i poštnine prosto na konci leta.

II. Cena v inozemstvu, to je prek mej Jugoslavije je: z Novinami i mesečnim detinskim listom: „Marijikinim Ogručekom“ letno 100 Din. Kalendar Srca Jezušovoga i knjižico „Priprava na srečno smrt“, dobi vsaki naročnik na konci leta brezplačno i poštnine prosto. Če se pa prek mej Jugoslavije samo Marijin List naroči, je cena toga z kalendarom Srca Jezušovoga, „Marijikinim Ogručekom“ i knjižicov „Priprava na srečno smrt“ 40 Din. na leto poštnine prosto.

Naročnina se mora proti naprej plačivati: doma mesečno, iz inostranstva pa do konca marca vse!

Važno za domače naročnike, šteri majo na skupni naslov naročen Marijin List! Naročniki, ki majo v Jugoslaviji na skupni naslov naročen Marijin List, če si naročijo vsi iz vsej far, nesamo iz edne, tudi Novine, dobijo vse naše spise: Novine, Marijin List, Marijikin Ogruček, kalendar Srca Jezušovoga i „Pripravo na srečno smrt“ za 30 Din. letno, to je na mesec njim pride za plačati samo 2 Din. 50 par. Najmenje 5500 bi pa moglo biti takših naročnikov.

Marijin List je priloga Novin, kak i Marijikin Ogruček, šteri je priloga M. Lista.

Vredništvo i uprava Mar. Lista v Črenšovcih, Slov. Krajina, Jugoslavija.

DARI.

Na „Dom sv. Franciška“ v Črenšovcih so darivati v dinaraj sledeči: Marišk Peter z Odrance, poslal je Bridgeporta na eden kamen 930.25. Zdravec Ivan i Ana, Turušče hč. 4.—100, Križna Klara, Turušče, prosil, naj se po sv. Antonu eni nesreče pri Eivini, 20, Slemec Ana, Dolič, 50, N. N. Črenšovci, prosil pomoč pri kupiti domačije, 100, Gonza Anton, Murški tog, 20. Na goščenji pri Gonza Anton i Murškom logi nabrala hčerka 12.50, Kuzronja Marija, Borejci, 10, Zver Andraš, Turušče, v zahvalo za dobljeno zdravje, 10, Bačič Ana, Dolnja Bistrica, 100, Čeršnjak Karolina, Maritnje, 10, Po vč. z dekani Jerič Ivan i D. Lendavi izročeno 100, najdeno 0.50, Internš 318.75, Matjašec Marija, tretjerednica od Lipe nabrala 81; darivale so: Matjašec Marija 10, Matjašec Julja 10, Zver Marija 10, Željig Bara 10, Matjašec Franc i Lena 20, Smodiš Ana 10, Smodiš Marija 10, Spilak Bara i Din.: Gomboli Franc, Krog, v zahvalo za posluhujeno molitev, 10, na gostovanji Matković Alojza i Vogričič Viktorije na Cankovi nabrano 71, N. Odranci 25, Baba Jožef iz Beltince, ki se nahaja v Franciji, prosil za zdravje i pravo pamet, 10, Rečanja Marija, Črenšovci, 10, na gostovanji pri Hodnik Stetani v Črenšovcih nabralo družban Hojčan Ivan, 11.25, Vučko Ana Kreslinova, Gornja Bistrica, 100, Ritoš Peter, Črenšovci, v zahvalo ka je doba, ka je prepo po sv. Franciški od sv. Dužine, 250, Horvat Marija, Črenšovci, v zahvalo na čast sv. Antona, ka so oča zdravje nazaj dobili, 10, nabrane kukorica 735 kg = 735 Din, nabranogaprosa 143 kg = 143 Din., Bahan Jožef, kapitan, Črenšovci, mesto venca na grub pok., Horvat Jožeta, marjanskoga plebanaša, 100, Dub Gaja, Hotiza, naj se počusti sv. Anton, 20, Horvat Orša, Hotiza, 10, Uroša Manka, Hotiza, 10, Dub Orša, Hotiza, 10, N. N. Strehovci, v zahvalo, ka sta dobro napravilo izpit, 10, N. N. Strehovci, da sta dobro napravilo izpit, 10, N. N. Brezovica, v zahvalo, ka oče odpravilo, 10, Tompa Kata, Brezovica, 12, Lehar Orša, Brezovica, 12, Kralj Kristina, Žički, prosil za zdravje deteta, 10, Piej Kata iz Črenšovci i Žiček Kata iz Žičkov nabrala na senji 9. maja v Črenšovcih 82 dinara. — Oča sirot povrni vsem obilno!

Jezušova lübezen do Bl. Device Marije.

„Gospod Jezuš pa je gorivzeti v nebo.“ (Marko 16. 20.)

Gospod Jezuš je pred svojim v nebozastoplenjom vküp spravo svoje vučenike i njim je na oči metao, zakaj neso vervali tistim, ki so ga vidili od mrtvih staloga? Zdaj ga vsi vidijo prle, kak se k Oči domo povrne. Vsi ga vidijo i vsi čüjejo njegove zadnje reči, zadnje karajoče i zapovedajoče reči. Karajih, naj njim to karaje stalno ostane v srci. Karaje za nevero, naj vsikdar verjejo. Da če majo v vero, ta majo, kak nas vči Cerkev, podlogo zveličanja, te se Bogi dopadnejo, a ovak pa ne. „*Brezi vere se je najmre nemogoče Bogi dopasti*“. (Hebr. 11.—6.) Zapovedava njim pa nazadnje, naj idejo predgat vsakomi stvorjenji. Vsaki je dužen predgati, vsakomi je to naročo Jezuš prle, kak se je v nebo zdigno, ne samo apoštolom. Med vučeniki so bile tüdi pobožne žene i vnogi, ki neso spadali k apoštolom i tem vsem je zapovedano, naj predgajo, naj glasijo reč božo. Naj jo glasijo z svojim dobrim zgledom, kak je pravo pri drugoj priliki Jezuš: „*Naj vidijo vaša dobra dela i dičijo vašega Očo, ki je v nebesaj*.“ (Mat. V. 16.) Dober Jezuš pri toj priliki da zagotovilo za to poslanstvo, za to predganje. Obeča nam, ka nam, ki ga bomo predgali, nikdar ne bo mogo sovražnik vzeti njega, koga glasimo, Jezuša, njega nikdar ne bo mogo premagati: „*Jaz sem z vsami do konca sveta*“. (Mat. 28. 20) Pa da njim ešče druga zagotovila. Obeča njim, ka njim kače, čemerje, betegi ne bodo škodili. Te kače, ti čemerje, ti betegi so krivi navuki, ki se sipavajo na pot oznanüvalcom Jezušovoga pravoga navuka i istinsko krščanskoga življenja. Boj proti veri, proti Cerkvi je Kristuš vsikdar premagao i tüdi bo. Premagao je tüdi tisti krivi navuk, šteri ne dovoli tisto delati, ka je on delao, šteri ne dovoli poštvüvati i lübiti tisto osebo, štero je Jezuš najbole poštvüvao i lübo, šteri ne dovoli častiti i lübiti Marije, njegove prosvete matere. Te krivi navuk je Jezuš premagao po vsem sveti, ar se po vsoj zemli z velikov naglicov širi častenje Matere bože tam, gde so jo pred par leti šče ne poznali ali celo sovražili. Zdaj jo tam z gorečim srcom zovejo na pomoč

kak mater lübečo. Premagao je dober Jezuš te krivi navuk tudi prinas v Slovenskoj Krajini. Pred nekako 400 leti je naš kraj bio većinom krivoverski i ne meo matere. Dnes smo se pa že nešteti jezeri zbrali, da pokažemo, ka mam mater i dečinsko lübeče srće do nje, do Jezušove Matere, ki je i naša mati. Zbrali smo se na posvetitev lepe podobe naše matere Marije Pomoćnice kršč. Zbrali smo se v zahvalo, ka smo postali iz krivovernikov pravoverniki i za milost, naj postanejo vsi krivoverniki pravoverniki i z nami goreći častilci Marijini. Na tisto lübezen te prosim, dober Jezuš, ki v Oltarskom svestvi prebivaš, štero si noso i nosiš v svojem najsvetejšem srći do svoje matere, daj nam te dvoji namen v obilnosti dosegnoti.

K. S. M. Jezuš lübi Marijo. Milijon i sto no stomilijon devojk je bilo na zemli. Bile so čiste kak rosa, pobožne kak bleđi mesec, ponizne kak vijolica, milostivne kak z grozdjom oklađen trs, pa Jezuš, boži Sin, si izmed teh nešteti milijonov samo edno zvoli za mater, samo Marijo. Zakaj? Zato ka je med vsemi njo meo najraj. Pa naj pokaže, da jo posebno lübi, ne njej je zapovedao, kak bi njej kak njeni Bog lejko, da mora po čüdnnoj poti postati njegova mati. Ne njej je zapovedao: Poslüşaj Marija, Düh sveti te obsenca i kak devica rodiš mene za svojega sina, to ti zapovem, da me sprejmeš. Ne je tak delao. Nego kak kakši siromaček je ponizno čakao na njeno privolitev. I samo te, gda je na angela Gabriela pozdrav, ki njej je naznano, da se njej ponüja bože materinstvo, samo na njeno privolitev te, gda je v poniznosti odgovorila: naj mi bode poleg reći tvoje, te je stopo Jezuš v njeno presveto utrobo i postao njeni sin, samo zdaj začne v njej svoje človeče življenje za naše rešenje. Na zvalo njej je nehao privoliti v ponüdbu ali jo odbiti. Zakaj? Sveti Metod mantrnik naj odgovori: „Zato, ka bi njej on bio dužnik, on, komi smo mi vsi dužniki“. Mi vsi njemi dosta dogüjemo, molbo, hvalo čast, diko, pokoro, lübezen skoz vso večnost. A vse to njemi zato dogüjemo, ar je naš Odrešenik. Naš Odrešenik je pa po Mariji. Vse, ka od nas dobi, dobi zavolo Marijinoga privolenja, ka je njegova mati postala. Za vse, ka njemi mi vso večnost damo, šće on biti svojoj Materi Mariji dužen. Za mater si jo je zvalo, ar jo je najraj meo i to zvolitev je samo po njenoj privolitvi sprejeo, naj njej pokaže, da jo ešće raj ma, nad vse, iz vse svoje bože moći. Gda Zdravo Marijo moliš, draga düšica, jeli misliš na to veliko lübezen Jezušovo do Marije? Pa jeli moliš ti z tistim gorećim čütenjom Zdravo Marijo, kak jo je molo angel Gabriel?!

Jezuš lübi Marijo. Nikaj čüdnoga vam povem. Jezuš, boži Sin od vekomaj tak lübi Marijo, da je svet za njo stvoro i za njo odküpo. Se čüdivate tomi? Vućeni i pobožen Suarez pravi: „Bog Marijo bole lübi kak vse svetnike sküпно.“ Pa ka so lüdje mogli svetniki postati i si božo lübezen zaslüžiti, je bilo potrebno, da je Bog nje i za nje svet stvoro i odküpo. Keliko bole je zato stvoro Jezuš, boži Sin, svet i ga rešo za svojo mater! Svetniki so njemi samo prijatelje, Marija njemi je pa mati. Pa ka gućim jaz od njegovih prijatelov? Gućo bom od njegovih sovraž-

nikov, ki so ga preganjali i ga šče preganjajo, ki so ga vmorili i bi ga šče, če bi ga mogli. Šče od teh pravi Jezuš, ka je njegova rosa poleva i njegovo sunce njim sveti. (Mat. V. 45.) Če je pa šče za sovražnike celo stvoro svet i če je te rešo na križi, ne bi v prvoy vrsti včino to on za tisto najsvetejšo dūšo, ki njemi je življenje dala, za mater svojo?! Tak je to. Tak trdijo veliko vučenjaki i svetniki, kak sv. Anselm, sv. Bonaventura, sv. Bernardin. Sveta cerkev zato obrača reči sv. Dūha, ki se glasijo od stvorenja sveta nanjo: „Gda je polagao podloge zemle, sem pri njem bila. Vsaki den sem ga razveseljaval i se ž njim igrala“. (Preg. 8, -29-30.)

Jezuš je s tem posvedočo najbolje, ka najraj ma Marijo, da si jo za mater zvolo

Kak je bila pri njem? Kak ga je razveseljaval? Kak se je ž njim igrala? Tak, ka je dober Jezuš, Sin boži, vsikdar na njo mislo, z veseljom za njo vse stvarjao. „*Verbo Domini coeli firmati sunt*“, (Ps. 31—8.) to je po božoy reči so nebesa stvorjena. Boža reč je pa Sin boži, je dragi Jezuš. To pravi sv. Janoš: „*Vse je po njej nastalo i brezi nje ne nikaj nastalo, ka je nastalo*“. (Jan. I. 3—4.) Vse je Oča Bog po Jezušu, svojem Sini stvoro. Zato pravi On od svoje matere, ka je vsikdar pri njem bila, kda je svet stvarjao. Vsikdar je na njo mislo i z veseljom: vse za njo stvoro, kak i za njo ga je rešo. Gda je sunce stvoro, si je zmisló: moja mamika bo sirota, slabo ode-

valo bo nosila, zato ti dam toploto sunce, segrevaj jo, gda de preze bavalal! Gda je mesec stvoro, si je zgučao: moja mamika de z menov mogla v dalni Egipt bežati, ka me reši Herodove hūdobne roke, pa ar de sirota, de de mela teliko, ka bi si svečo vužgala i posvet na dolgo pot naredila, mesec ti njej sveti i pokaži pot! Gda je zvezde stvoro, si je zmisló: moja mamika bo jako jako tužna, gda de s sv. Jožefom celi den i kesno v noč iskala mesto v Bethlehemi, gde bi me porodila, pa ga ne najde. Ve zvezdice miglajte na nebi te i jo tolažite i njej pošepetnite, da skoz vas Bože oko

gleda na njo pa se je ne spozabi! Gda je ptičico stvoro, si je zgučao: moja mamika bo preveč žalostna, gda me zakopa, ki bom sunce njene duše i de me preveč želno čakala nazaj. Ptičice ve rano priletite na njeno okno i njej zaspevlite pesem jutrašnja, štera njej naznani, da je napočo tretji den, gda pride z groba v nebeskoj diki k njej ljubleni Sin vekomaj blažen i živ! Gda je rožice stvoro, njim je naročo: rastite, cvetite i dišite, naj vas trgajo roke dečice moje mamike i krasijo z vami njen oltar z jakostmi, štere znamenujete, pa svoje duše, njej na veselje, meni pa na diko! Tak je mislo Jezuš, gda je gledao svet, na Marijo. I ti? Jeli vtrgneš včas i štero rožico svojoj mamiki na čast? Pa jeli nosiš v srci to najlepšo rožico: si sadiš navuke Marijinoga lista v svoje srce?! Ali mogoče ga niti nemaš?! Na modo, na pilo, na gizdo, maš peneze, za čast matere Marije za čast svoje nebeske matere, pa ne bi meo? Lübi Marijo!

Jezuš Lübi Marijo. Lübi jo, to je pokazao s tem ka njej je dao lepoto na dušo, štere zvün Boga nišče ne more zapopasti. Ne bom gučao jaz od njenoga nevtepenoga poprijetja, gda je v začetki svojega človečega bitja bila svetejša, kak so vsi angelje i svetniki sküpnno v svojoj dovršenoj svetosti. Ne bom gučao jaz od njenoga svetoga detinstva, v šterom je že kak dnes rojeno dete znala vse gučati, premišlavati i Boga moliti! Ne bom gučao jaz od njenoga deklinškoga devištva, šteroga lepoto samo tisti more vceniti, ki je večna lelija: sam Bog. Ne bom gučao jaz od toga devištva, štero je tak veliko bilo, da če jo je što samo pogledao ali če je ona na koga samo pogled vrgla, taki je zapüstila tisto telo mesena občütivost i taki se je nadignola njegova duša na lübezen do svete čistoče! Ne bom gučao jaz od toga, ka nikdar ne je včinila nikšega greha, ne maloga i ne velikoga. Ne bom gučao jaz od toga, ka nikdar ne drugo delala, kak samo tisto, ka je bilo dobromi Bogi najpovolnejše! Ne bom gučao jaz od toga, ka nikdar nikša falinga i nikdar nikša nepopolnost ne se zoblačila na njenoj duši! Ne bom gučao jaz od toga, ka je živela samo za Boga i za zveličanje duš! Ne bom gučao jaz od toga, ka po velikoj božoj milosti nikdar ne mogla drugo včiniti, kak Lübiti Boga i bližnjega v istoj meri, ka zvün Boga nišče niti v misli nemore spoznati. Ne, ne bom gučao jaz. Jaz bom mučao, ar je preslab moj jezik, da bi mogo vredno hvaliti božo mater. Naj guči mesto mene sam Bog, naj guči njegova Cerkev i naj gučijo njegovi svetniki. Naj dober Bog guči. Bog pa eta pravi od nje: „*Milošče si puna*“ (Luk. I. 28.) Milošče puna je Marija. To je večnoga Boga večnoistinsko svedočanstvo. Ka je pa puno, tam nikaj ne fali. Pa nesamo ka nikaj ne fali, nego več niti notri ne more priti. Marija je zato tak puna z božimi jakostmi, darami, da njej več niti Bog ne mogo dati, čeravno je vsemogočen. Lehko bi stvoro lepšo nebo i lepšo zemlo, ali lepše matere bože ne je mogo stvoriti, nas včijo sveti očaki Matercerkvi. Tak dosta njej je pa zato dao, ka jo je tak preveč, preveč Lübo.

Naj guči Maticerkev, štero vodi sam Bog Düh sveti. Kak nas vči ta moliti? „Sveta Marija, mati boža, pros i za nas, greš-

nike zdaj i vu vüri smrti naše“. Jediní pozdrav na sveti, šteri nema v sebi nikše neistine. Jediní pozdrav, šteri na kolena vrže samo Mater božo i njej sklene svete roke, da je zdigavle za nas uboge grešnike. Jediní pozdrav, ki pripela Jezušovo mater k našoj smrtnoj posteli, da srečno napravi našo zadnjo vüro. Jediní pozdrav, pred šterim se kloni sam Bog i nam odpre svoje kraljestvo, ar je šo te pozdrav njegovoj materi! O to velikansko oblast je samo Bog mogo dati Mariji. I dao njej jo je, ar jo je lübo, kak nikoga drugoga ne, ar jo je lübo bole ka vse druge sküпно!

Naj gučijo, zvoljeni svetniki, odebrani prijatelje boži! Sv. Bernard pravi: „*Tak velika je popolnost Device, da jo samo Bog more spoznati*“. Ne more je zato spoznati vučenjak, niti angel, niti svetnik, — samo Bog. Sv. Augustin njej etak spevle hvalo: „*Marija je višiša od nebes i globša od pekla*“. Pa more što zmeriti visokost nebes i globočina Marijine svetosti. Sv. Andraš Kretanski i sv. Epiphan trdita: „*Izvemši Boga, ona je najpopolnejša*“. Če misliš zato na device, onaj je čistejša od njih. Če misliš na mantrnike, ona je več trpela za Boga od njih. Če gledaš gorečnost apoštolov i spoznovalcov, ona je več včinita za božo čast kak vsi oni. Če občütiš vseh kerubinov i serafinov lübezen, ki drugo kak lübiti ne vejo, ona z ednim samim djanjom lübezni več lübezni kaže do Boga, kak njemi jo vsi ti nebeski vladarje morejo skoz vso večnost skazati. Zato pravi sv. Ephrem: „*Svetejša si od serafinov i brez primere slavnejša kak vsi nebeski zbori*“. Pa naj dojde! Ne gučimo več od tiste velikosti Marijine, štere nemoremo dosegnoti, štere nemoremo zarazmeti, štere nemoremo spregovoriti. Odgovorimo rajši, da je dober Bog zato dao njej teliko, ka nemoremo zapopasti, ar jo je lübo z svojim neskončno lübečim srcom tak močno, tak vroče. Bog tistomi dava, koga rad ma, i ar Marijo najraj ma, njej, svojoj materi je največ dao, več kak vsemi svojemi stvorenji sküпно.

Jezuš lübi svojo mater. Moreš si zato misliti düšica, ka ti dovoli, da je ti nebi lübila? Zapovedava ti, da jo lübiš. Da če že vsakoga tihinca, več, če že vsakoga sovražnika si človek dužen lübiti po božoj zapovedi, o kak si te dužen lübiti Marijo, ki ne ti je samo bližnji, ki ti je mati. „*Lübi bližnjega kak samoga sebe*“. (Mat. 19, 19.) Tak se glasi boža zapoved. Tak kak samoga sebe moreš lübiti najbolje oddaljenoga bližnjega ki ti je nikdar nikaj dobroga na včino. O kakša naj je te mera lübezni do Marije, ki ti je najvejšo dobroto spravila, ki ti je Zveličitela odgojila i te ž njim rešila večnoga pogübljenja? Boža zapoved je, da lübito Marijo! Krivoverniki se kaj radi zazavajo na sv. Pismo i pravijo, ka samo tisto držijo, ka je v njem i zato ne lübijö i častijo Jezušove Matere! Kak slepi so! Jeli pa more što lepše gučati od Jezušove lübezni do Marije kak guči sv. Pismo?! Ne pravi lahko to, da njej, svojoj materi, je dao vse milosti, gda jo je zvolö za svojo mater. on ki, je sama lübezen i ki drugoga kak z lübezni delati ne more?! Pa je vekša čast, kak je bože materinstvo?! Sv. Anselm pravi: „*Če od Marije pravim, da je mati boža, te sam*

s tem pravo visokost, od štere vekše ne i štere zvün Boga nišče ne more niti povedati niti misliti". Pa ne pravi mogoče sveto Pismo, da jo je bogao, ar jo je lübo? Pa ne pravi mogoče sv. Pismo, da je z lübezni do nje vse od nje vzeo, poleg življenja tüdi obleko, hrano, tolažbo, rešitev v nevarnosti!? Ali ne pravi mogoče sv. Pismo, da je njo postavo k svojoj smrtnoj posteli za čuvarico i tolažnico, naj pokaže, da od nje šče iti v svojo diko?! Pa kda tak dela, nam sv. Pismo naznanja to veliko zapoved: „*Zgled sem vam dao, da kak sem jaz delao i vi delajte!*“ (Jan. 13.—15.) Krivoverniki, zato vas ravnotisto sv. Pismo obsodi, ka ne lübite i častite Marije, štero si v zagovor jemlete. Pa ka ne bi meli nikše dvojnosti, da smo dužni Marijo lübiti, nam je Jezuš to zapoved te dao, gda je svoje vmirajoče oči na njo, na svojo drago mamiko poveso z križa i od nje slovo jemao. Ka njej je te pravo v tolažbo?! Tam je stao zastopnik vsega človečanstva, dühovnik sv. Janoš. Tomi jo je zročo: *Glej mati tvoja?* (Jan 19-27) Čüješ človek? Bog svojo mater v najvejšoj žalosti z tvojov lübeznostjov tolaži. Mati je tvoja. To teliko pomeni ka jo kak mater lübiti moreš. Da matere brez lübezni nega Lübimo Marijo! Me pitate, kak jo naj lübite? Ne vem vam podati, morem vam pa z djanjom, z gledom pokazati. Od svoje matere vse prosimo, njej vse zavüpamo, njej vse pošepetnemo, pred njov nemamo nikše skrivnosti, njej vse včinimo, še najbole skrito želo njej spunimo. Pa če bi gda opazili, ka se njej skuza zblišči zavolo nas v očeh, včasi sklenemo roke i jo prosimo: odpüsti mamika, več nikdar te ne razžalim. Tak lübimo mi zemelso mamiko. Tak lübimo tüdi nebesko, nego bole vroče, bole popolno, bolè stanovitno, bole znotrašnje, tak kak nam srce le more lübiti, ar je Marija za Bogom najveške lübezni vredna. Ta lübezen je najveška dika za Boga i najveška plača neheska za nas. Lübimo Marijo i vüpjamo se v njenoj lübezni, ar nas nišče zvün Boga tak ne lübi kak Marija šteta nam je vsikdar pomagala, nam vsem pomaga, i nam vsikdar i vu vsem bo pomagala. Amen.

Srečna ob 40 letnom mučeništvu.

V prvoj polovici minologa stoletja je živela v trgi Rittenan na Bavarskom dobra krščanska zakonska dvojica: Mihael i Eva Manser. Mož je bio tkalec i je meo tüdi lastno hišo z malim posestvom. Dober Bog njima je dao 13 dece, sedem jih je vmrlo že v detečoj dobi, izmed ostalih šest je dobo Jürjij tajniško službo v mesti Passau, Pij je postao vzoren dühovnik, Teodor je delao toti svojim vnogo neprilike zavolo svoje lahkomiselnosti, a je dosego milost srečne smrti.

Najstarejša hčerka Marjeta, se je oženila i je poznej kak dovica dvorila betežnoj Tereziji, Ana pa je gospodinjala dühovnomi brati. Toliko omenimo da ležej zarazmimo sledeče. Odseomao bo naša pazka valala v prvoj vrsti najmlajšoj hčerki, Tereziji, ki je po svojih čednostih, posebno neprekoslivoj potrpež-

livosti i junaškoj lübezni do križa zaslovela daleč čez meje svoje domovine.

Terezija se je rodila 13. aug. 1831. Že v nežnoj detinskoj dobi je okušala resnost življenja. Njeni oča je samo s težavov prehrano številno družino, posebno od šterimao je zavolo iznajdbe strojov tovarniško delo spodrinilo plod domače obrte. Še v poznih letaj se je Terezija živo spominala dogodka iz svojih detečih let, kak je prišeo oča nekoč ves potrt s sejma domo, tožeč, da je neki trgovec zraven njega odavao vednako blago, pa na polovico falej, ar je bilo narejeno s tovarniškimi stroji.

Z največšim poštvuanjom i globokov zehvalnostjov se je Terezija spominala še v starosti svoje dobre matere i njenih krasnih čednosti pa vzgojnih zmožnosti. Že rano je najmre mati vcepila deci strah boži. Niti najmenjše laži ne trpela. Včila je deco samozataje i vdanosti v najsvetejšo volo božo. Materin prilübleni izrek: „Boža vola je tüdi moj cio“ je postao hčerki vodilo njenoga življenja.

Terezija je bila gingavoga zdravja, slasli od šterimao jo je v 12 leti napadla škrlatinka. Kda je mela 14 let, njej je mati težko zbolela i od takrat je morala Terezija opravlati vse delo v hiši, v štali i na polji, kajti drugä deca so bili že odišli z doma.

Vsi sosedje so občüdüvali dobro i pridno mladenko i jo stavili svojim otrokom v vzgled. Nüdila si njej je tüdi ugodna prilika za možitiv, a Terezija je naredila z dovolenjom svojega spovednika oblübo vednoga devištva, ki jo je vestno spunjavala do svoje smrti.

Z 19 letom je zgübila Terezija svojo iskreno lübleno, svetniško mater. Genlivo je bilo slovo teh dveh blagih düš. Hčerka se je tolašila z nadov, da je dobila novo priprošnjico pri Bogi.

V svojem 23. leti je Terezija pomagala nesti k pokopi svojo prijateljico, ki je bila postala žrtev legara (tifusa). Hitro nato je tüdi Terezijo napadla ista strašna bolezen. Jo je toti prebolela, a posledice je čütüla skoz vse življenje. Med tem je njena omožena sestra prevzela dom i kda si je Terezija zadostno opomogla, je vstopila v službo pri nekom medičari v Regensburgi, kje je dobila vsako četrü leta 5 forintov plače.

V mestu ne menjkalo vabljivih skušnjav; a Terezija jih je z božov pomočjov i jeklenov voljov vse premagala. Slüžba nej bila lehka. Često je morala delati do polnoči i ob 4 vüri zarana je bila že zopet na nogah, da je mogla ob 5 vüri prisostvüvati sv. meši i pokrepčati svojo düšo z angelskim krühom.

Terezija je želela vsikdar ostati v službi, kje se je bila docela vdomačila, to da ljübi Bog njej je bio nameno drugo pozvanje. Njeni brat Pij je namre samo nekaj let delüvao v düšnem pastirstvi; zavolo neozdravlivoga, hüdoga protina je morao iti v pokoj. Nastano se je v rojstnom kraji, kje je vmro po 17 letnom mučeništvi.

Izprva njemi je dvorila njegova sestra Ana, kda pa je tüdi ta težko obolela, je zahtevao Pij, naj se vrne Terezija domo, da bo dvorila obema betežnikoma.

Začeli so se težki časi za ubogo Terezijo. Bratovi dohodki so znašali mesečno 17 forintov. Vkljub skrajnoj varčnosti ta vsotica ne zadostovala za vse potrebe, zato je skušala Terezija še kaj prislужiti z delom. Medičarevi so njej pošilali svečo i navadne voščene kronice, ki jih je Terezija pofarbala s korinami. V tom je bila majstrovka.

Po novih nujnih prošnjah se je prodala pred Božičom v Regensburg prvešoj gospodinji pomagat pri deli. Pri toj priliki se je močno prehladila i se je morala vrniti težko betežna domo. Zdravniki so konstatirali hūdo vnetje v hrbtenici i tak je bila Terezija več mesecov prikovana na posteljo.

Ana je vmrla l. 1867. Vsi so pričakūvali, da njej bo Terezija sledila čez nekaj dni. Tūdi brat je bio toga mišljenja, zato je pravo Tereziji, da bo dao tūdi njeno ime vklesati na grobni kamen. Petdeset let je stalo ime še živeče na grobnom kamni, ka so varašanci radi kazali tūjincem kak posebnost.

Toda Terezija nej mrla, nego si je celo še nekaj opomogla. Neka stara sorodnica je prišla i davala obema bolnikoma. Ar pa č. g. Pij nej mogo več v cerkev, je dobo dovolenje mešūvati i spovedavati doma v maloj sobici. Njegova radost je bila nepopisna. Po nedelah i svetkaj je bilo včasih toliko lūdi za sv. spoved, da so stali še po stopnicah i po hodniki.

Dne 5. maja l. 1875. je Gospod pozvao k sebi svojega vernoga slūžabnika. Terezija je tak ostala sama. Njeno zdravstveno stanje je bilo te tak slabo, da se niti ne mogla vdeležiti pokopa. Trlo jo je tūdi siromaštvo. Vkljub tomi nej obvūpavala. Zanašala se je na Onoga, ki skrbi celo za vrabca na strehi. I nej se vkanila. Kda je bila v najhūjšoj stiski, je prišla vsele pomoč. Tak sta minoli pali dve leti.

Napočo je den, ki je ostao Tereziji v živom spomini vse dni njenoga življenja, 20. julij l. 1877. Te den je morala v posteljo, ki je ne več zapūstila 40 let — do svoje smrti. Kak smo že omenili, je bolehala že od svojega 12. leta. Kda je mela legara pa je pri pūšcanji zgūbila preveč krvi, od takrat si nikaj prav opomogla. V slūžbi je dobila kronično vnetje hrbtenice, za volo štere je morala vsako leto po 2—3 krat v bolnico.

Naskori po bratovoj smrti so se pojavile mučne rane v želodci. Celih 11 tednov je bila blizi groba. Njena edina hrana je bilo sv. obhajilo i nekaj kaplic vode. Često so že molili pri njej molitve za vmirajoče, a dober Bog njej je nameno še vekše trpljenje. Iz kroničnoga vnetja v hrbtenici se je izcimila hūda bolezen v hrbtnom mozgi, ki je povzročila ohromelost vsega tela. Terezija je bila kak na križ pribita. Zdravniki so odrekli vsako vūpanje na ozdravljenje.

Što more popisati, ka je občūtila bolnica, spoznavši, da zanjo ne nikše pomoči več! Sama je poznej priznala: „Da, mnogo bojev me je stalo, dugo je trajalo, predno sem mogla praviti: Kak Bog šče.“

Samo glavo i roke je mogla premikati, čeprav s težavov, ostalo telo jo ostalo hromo do smrti. Kda so nje postilali posteo

— ka se je slednjič zavolo groznih bolečin i smrtne nevarnosti zgodilo samo šče po ednok na leto, — te se je onesvestila i tak oslabela, da so jo morali vseli spovedati, misleč, da bo zdehno!a. Kak težko je ležati na takšem ležišču, si pač lahko vsaki predstavla i vendar je bila njena posteo vedno tak snažna, da so se ljudje čudili. Sčasoma so se sirotiki naredile silno boleče rane od ležanja, ki jih sezna neso mogli obvezavati, ar je neso smeli premekniti. Najbole občudüvanja vredno pa je dejstvo, da Terezija niedno noč ne spala več nego po frtao vüre i da včasih po celi tjeden ne zavžila nikše hrane zvün sv. hostije. I v takšem mučnom stanji je živelä 40 let.

Vnogi bo mislo, kak je vendar mogla prenašati vse to? G. župnik Ruhland, njeni dühovni vodnik, piše: „Protü konci jul. 1877.“ — tak mi je pripovedavala Tereza, „sem bila skoro 14 dni blizü smrti i većinoma brez zavesti. Nekoč sem vidila v senjah velikanski ograd i na njem dugo vrsto nekih posebnih rastlin z lepim zelenim listom. V toj vrsti se je nahajala vrzeo kak da menjka ena takša rastlina. Dočim to opazüjem, se mi približa vrtnar v onoj podobi, kak se je prikazao od smrti vstali Zveličar sv. Magdaleni pa mi pravi: To je tvoj prostor. Hočem, da se vkoreniniš i zrasteš V tom hipi sem že stala na onom prostori v vrsti i čüstvo nepopisne blaženosti mi je prehodilo srce. Stala sem popolnoma mirno, da se vkoreninim. Zato nisem püstila, da bi mi što premekno noge. I ka so mi čez 8 dni siloma zdignoli noge, se mi je zdelo, da vidim na njih bele, za prst duge koreninice. Tedej sem bila vesela!“ Nato pa pristavi ponizno: „Vkoreninila sem se že — toda kdaj bom zrasla.“ Morebiti sem že celih 38 let le sühi grm?“

Kda jo pa zagotovim: „Če goji nebeski Vrtnar i če se dragi Zveličar sam daje vsaki den v hrano, teda se ne morete „posüšiti“ — zablestijo njene oči radostno i iz lübezni punoga srca prikipij o reči: „*Da, to je vsa moja moč i moja blaženost!*“

„*Vkoreninjena v božem vrtü*“, lepše bi se pač ne mogla označiti Terezijina potrplivost i vdanost v najsv. volo božo, njena nehlinjena poniznost i natenčna pokorščina.

Terezija še živi — hvala Bogi! Sezna, pozimi je bilo silno hüdo. Po cele tedne je ležala kak mrtva, niti reči ne mogla spregovoriti. Samo ob vsakdenešnjem prejemi sv. prečiščavanja je prišlo življenje v njene oči. Bolečine so bile včasih jako velike, toda sv. poslednje olje jo je pali, kak že večkrat prle, ohranilo živo. Meseca marca se njej je stanje totü nekaj zboljšalo, a zdaj se njej čte trpljenje že na obrazi. Bojim se, da če tüdi doživi 40 letnico svojega mučeništva, da je ne bo dugo preživela.

Njena bolniška soba i postela je šče zmerom kakša je bila, tüdi obiski so še isti — lüdem se zdi samoobsebi umevno, da je Terezija tü i niti ne pomislijo, da je nekoč ne bo več tü. I tak trpi i moli i dela pokoro — za druge.

Tak je pisao njeni spovednik aprila 1917. Opazüvali so, da je Terezijino trpljenje narastlo v postnom časi v Velikom tjedni je postalo skoro neznosno. Bolnica sama pa je odgovorila z po-

gledom na to: „Neki duhovnik me je zagotovo, *da je trpljenje moje pozvanje*. Vsaki človek duglje svojemi Bogi verno spunjavanje pozvanskih dužnosti, to je bilo tudi moje stremljenje. Sezna nesem mislila, da bom mogla še zdržati, zlasti v zadnjih letaj, toda moje bolno, bedno telo je vendar preneslo vse.“

Pač zaistino, Terezijino zvanje je bilo trpljenje i ta blaga duša je zvršavala naložene njej dužnosti skoro 40 let.

Tak se je približalo l. 1917. Že meseca januara se je njeno stanje jako poslabšalo. Po prejemi sv. svestv njej je toli pali nekaj odleglo, a le za kratek čas. Zbrala še je zadnje moči, da je pofarbala sveče za prvo obhajance s cvetkami i jih spremila s svilenimi pantlikami, kak prejšnja leta. Kda pa se je meseca maja narava kitila z novim zelenjem i cvetjem, je dospela Terezija po križevoj poti svojega življenja na Golgogo. Očividno je nastopo že zadnji štadij njene strašne boleznj. Že dve leti njej ne so mogli več zrahlati postele, ar je bila tudi leva noga že vledenela i se je vprla v postelnjak, da je ne bila možna genoti. K neznosnim bolečinam se je pridružo še mučen kašeo i težkoče pri dihanji. Vrh toga je morala prenašati silno žejo, pa ne mogla piti, ar jo je preveč dušilo v grli. Če jo je šdo pomilivao, je vzdihnola komaj slišno: „*Nebesa — trpijo silo!*“

Zadnje viure je bila spodobna svojemi ljublenomi Zveličari tudi v tom, da je trpela hude dušne moke. Nepretrgano je ponavlala vzdihlaj: „O Bog, pomagaj mi!“

I na praznik sv. Rešnjega Tela je prišo Gospod po svojo verno služabnico, da jo ovenča z večnov kronov.

Vest od Terezijine smrti se je razširila z bliskovitov naglostjov po vsej okolici. Najlepšega cvetja, ka ga je zmogo maj, so prinašali dragoj pokojnici. Vsaki še je hoto viditi njeni lübi obraz i se priporočiti njenoj priprošnji. Sprevod je spodoben bio zmagoslavnomu pohodi.

„*Blaženi mrtvi, ki vmrjejo v Gospodi, odsehmaso bodo si odpočili od svojega trpljenja i njih dela jim sledijo*. S temi rečmi sv. Pisma je začeo duhovnik ob Terezijinem grobi svoj kratki, pa jedernati govor, ki je napravo pač neizbrisen vtis na vse navzoče.

Ne bomo se čudili, če zvemo, da so se ljudje taki po smrti te mučenice začeli priporočati njenoj priprošnji — i kak se razvidi iz raznih dopisov — ne zaman.

To je v kratkih obrisih življenje Terezije Manser. Če se cenjeni čtevci zanimajo zanjo, sledi prihodnjič še „Duhovni šopek s Terezijinoga križovoga pota.“ (Prosimo ga. Vr.)

Milost, vsmilenje, moj Jezuš, v zdajšnjih
nevarnostih!

Pokrij nas s svojov krvjov! Amen.

Najvekši kinč katoličancov.

Teško je življenje dnesden. Ljudje se tožijo, da njim slabo ide. Vsemogoče nevole nas terejo. Skoro vseširom čujemo reč krizo. Ta reč pa ne pomeni samo, da nemremo svojega blaga odati i moramo drago kúpivati, nego pomeni tudi krizo vere, tiste žive i prave krščanske vere, štera nas okrepi, da premagamo največše težkoče i živemo srečno v zavúpanji v Boga. Poglednimo si, v čem se pozna ta verska kriza. Ne nam trbe daleč iti, da jo spoznamo. Med seov samimi vidimo, kakše nezavúpanje je med nami i celo sovražtvo človeka do človeka, brata do brata. To nasprot-

*Najvekši kinč katoličanca je:
Jezuš v oltarskom svestvi, to je
sv. meša i sv. prečiščavanje.*

stvo i sovražtvo se je naselilo v naše družene i razdira pravo krščansko življenje. Sebičnost prevladuje nad pravico i lúbeznejov. Vsaki samo sebe vidi. Kelko svaje i nespোরazumljenja je v naših krščanskih rodbinaj. Ka je pa tomi vzrok? Naša vera nam peša. Včasi se človeki vidi, da se naše krščanstvo začne pri cerkvenom pragi i tam tudi skonča. Komaj stopimo s cerkvi, že se začne staro sovražtvo do sosedu nevoščenenost nas ma ravnotak v oblasti kak prle. Ne vidimo pred seov edini najvišji namen: Boga, nego vidimo samo samoga sebe. Naše srce je scela navezano na te svet. Zato v našem srci nega prostora za kaj višjega. Ne čúдно teda, če nemremo lúbiti svo-

jega bližnjega i potom toga tudi Boga ne.

Skrajni čas je, da se vsaki den kem bole zatekamo k stúdenci živoga krščanstva, šteri nam da nove moči, da obvladamo svojo slabo naturo. Stúdenec te žive i trdne vere, ki premekne goro, če trbe, pa je sv. meša. Premalo poznamo to vretino, malokda pijemo iz nje. Vsako nedelo idemo k sv. meši, a okrepečani od nje pa redko idemo. Što je pa tomi kriv? Mi, ar premalo poznamo sv. mešo, ki je največši kinč vsakoga pravoga kršččenika. Pravi kršččenik rad hodi k stúdenci žive vere i se okrepi za na-

dalno pot toga zemelskoga življenja. Tudi mi moramo postati pravi katoličani. Nesmimo ostati duže na staroj poti. Nesmimo ostati duže na staroj pot. Navčimo se sv. mešo razmiti! Zato čtimo Marijin list, ki de od zdaj naprej večkrat od sv. meše pisao. Tisti, ki te to čteli, povejte tudi drugim, nej si to preštejo! Bodite goreči apoštoli med svojimi znanci!

Ednok je Zveličiteo povedao priliko o zakopanom kinči: Mož najde na njivi pri oranji kinč, lonec, šteri je bio skoropun zlatov. Ka napravi? Znova ga dobro pokrije z zemlov; ide i oda vse, ka ma, nato kŭpi to njivo i postane posestnik toga velkoga zaklada.

Ka pa šče Zveličiteo s tov prilikov povedati? Pod kinčom misli nebesko kralestvo, krščansko vero. Za vnoge lŭdi, tudi za takzване krščenske, je te kinč skriti. Što ga pa poistini najde, te je zadobo božo miloščo, te oda vse i za celo svoje življenje stopi v službo Zveličitela. Pomislimo samo na svete mantrnike. Poznamo pa v svetoj cerkvi ešče drugi zaklad, šteri je tudi vno-gim krščeni-kom prikriti — to je sveta meša. Zaistino velki kinč na njivi Svete Materecerkve; liki večina krščeni-kov ar kinča ne pozna, je te zanje zakopani. Mi pa, ki ščemó s cerkvijov živeti i darŭvati, smo te zaklad najšli i zdaj hodmo, da ga izkopamo i si ga prisvojimo. (Nadaljavanje).

KRATKE MISLI, KI DALEČ SEGAJO-

Si dete i delaš kak dete?

Boži Sin je kak dete prišo na svet i nam je pravo, ka če ne bomo takši, kak deca, ne pridemo v nebo. Bog pride kak dete na zemlo, da človek pa pride kak dete v nebo. I gda pride, tam najde te Jezusa dete. Ne veselíš se tomi? I Gda boš pa dete? Leži v jaslaj i daj se obrezati. Leži v jaslaj, to je bodi z malim, tudi z siromaštvom zadovolen. Jezus je najbogatejši pa v jaslaj leži. Nasledŭj ga v zadovolnosti z malim, v lŭbezni do siromaštva. Jezus je najsvetejši Bog, pa se vendar da obrezati. Obreza je pomenila čiščenje od grehov. Glej, najsvetejši se drži za grešnika, ka se tebi grešniki ne bi zdelo to teško včiniti. Ponižaj se, nesí nikaj. To dvoje te spremeni v dete, kak Jezus žele. Pa to ti ešče tudi povem, ka Jezus zato žele, ka bi bio

dete, ar so nebeska vrata tak niska, ka drügi kak malo dete, se ne more skoz potegnoti. Zato pa bodimo deca vu dühi, bodimo zadovolni i ponizni, ne zamerimo nikšega karanja, zamerimo samo edno, če smo Boga razžalili. To zameri pa popravimo z dobrov spovedjov.

Si Bethlehem ?

V Bethlehemu se je Jezušek narodo. Bethlehem pomeni „hiša krühova“. Bethlehem je tak tabernaki, kde Jezuš v Oltarskom svestvi prebiva. Bethlehem si pa tüdi ti te, kda se prečistiš. Ti si te tüdi krühova hiša, ar krüh večnoga življenja žive v tebi. A v Bethlehemu je pa bila Marija; poleg nje je klečao sv. Jožef, nad njima so pa angelci boži spevali. Viš, v kakšo družbo prideš, gda po prečiščavanji postaneš hiša krühova, gda postaneš Bethlehem. Ceni to veliko srečo!

Po kom je dobila Marija Jezuš za svojega sina ?

Po sv. Dühi Bogi. Po njem se spremeni tüdi v dühovnikovij rokaj pri svetoy meši krüh v Jezušovo sv. telo. Nevidna, neskončne ljubavi puna dobrot svetoga Düha Boga nam je dala v Marijinoj presvetoj utrobi Jezuš i nam ga ravnotak da v roke dühovnika pri vsakom podigavanji. A kak je bila Marija čista devica, čistejša od samoga sunca i najbolje beloga snega, ravno tak more meti tüdi dühovnik kak najčistejše, deviško srce, gda mešuje. To devištvo, to čistočo pa zadobi, če tüdi ve, drage düšice molite za njega, kak on pri vsakoy sv. meši moli za vas vse. Molite za njega, ka angeo ostane. Molite i prečiščavajte se za dühovnike, ka do čisti angelje oni i po njih vi.

Štefanija Jurkič:

Življenjepiš Blažene Imelde Lambertini, sestre Dominikanskoga reda. Dominikanka.

Lepa düša širi okoli sebe svetlobo i dišavo; a najlepše düše so se potegnole iz sveta v tihe samostanske celice. Zato so samostani bili vretine svetlobe i dišave.

Samostan sv. Marije Magdalene v Valdi Pietra v Bolonji je skrivao v svojoj zidini vnogo lepih düš. Ali največ svetlobe i lepote je bilo v düši najmlajše stanovnice samostana, desetletne Imelde.

Čüdivito je to, da i spomladne rože, ki se šče neso zadosta napile snučne svetlobe, so lahko tak lepo nafarbane: zumbuli, jürješčice, tulipanje, violice, šmarnice, kaj se one nemorejo primerjati z rožami vročega poletja?!

Glejte tak obdarüje sunce tisto hrepenenje, s šterim vsaki te spomladni mali cvet hrepene po njegovih toplih trakaj. Kak se bori stanovitno i vporno spomladni cvet i proti zimi, mrazi i drügi neprijetnostim, samo da zagledne sunce i da se njemu pokloni.

Tudi dūšo desetletne Imelde je obdarivalo tisto Sūnce, ki je den i noč svetilo i segrevalo v samostankoj cerkvi, s svojimi najlepšimi darī.

Znalo je tisto Sunce v oltari, kelikajše je hrepenenje Imeldine dūše pa njegovej toploti i sijaji!

Glej jo: vse sestre v samostani so legle na počinek, a Imelda nemre zaspati, kda zna, da je tak blūzi On — Sunce njene dūše — ostavljen i sam . . .

I s počasnimi stopaji tiho, da ne prebūdi sester, se povračūje v cerkev i se vrže pred oltar.

Tak i vnoge spomladne cvētlice ne zapirajo na noč svoje kelihe, ar se bojijo, da se ne bi na čas prebūdile i ka zaglednejo i pozdravijo sunce.

Jeli zna dūša, kda bo njoj govorio Zaročnik? . . .

Mogoče je Zaročnik izbrao ravno edno tiho nočno vūro, da zašepeče dūši reč lūbezni?! . . .

Svetloba meseca počasi polūkne v cerkev i se s svojimi bledimi traki dotekne Imeldine bele obleke.

„Bog moj, Bog moj, kak te lūbim! — Daj mi, da te šče bole lūbim! . . . Daj, da se zgūbim v tvojoj lūbezni, kak se zgūbi kaplica rose v sunci!“ šepečejo Imeldina definska vūsta, dokeč so njoj velike rjave oči oprete v tabernakel.

A kda so v zorji prihajale sestre v cerkev, čūdile so se svetomi deteti, da je preverestivalo noč . . .

Neizrečena je Imeldina sreča, da se lahko neprestano mūdi v neposrednoj bližini svojega Boga. To neizrečeno srečo je izražala cela njena pojava, prav za prav je sijala ž nje! — —

Niedno minoto njoj ne bilo žao, da je ostavila svoj dom. O — i kak pogosto misli Imelda na dobro mater, na dragoga očo, na brata Guido i vse drūge. Ona za nje moli, vsikdar moli, a kdašteč njoj pogled z brežčeka zakvači Bolonjo, njim pošle v mislih tople občūtke i pozdrave.

Ali samostan! Kak njoj je tū vse neizreklivo lepo: mirna i vedra lica redovnic, tihi ograd skūpne molitve, mučečnost i samota.

A potem tisto najlepše: cerkev, stan Zaročnikov je tak blūzi! . .

Ne, mala Imelda neje več poželega hiže svojega oče!

Glej jo: razvezūje staroj sestri Marki smeteno vunatno pleteno nit. Sestra Marka je najstarejša sestra v samostani: slaba je že i na pol slepa, ali njene roke nemrejo mirūvati. Ona na pamet plete štrūmfle. Ali neprestano more nikak biti pri njoj, da popravi, kda se njoj spūsti okica, ali kda se njoj smete vunatna nit. Zdaj to slūžbo vrši Imelda.

Kak je to nadvse lepa slika: najstarejša i najmlajša sestra, dete i starka, sedita v vrti. V cveti je rožca, a metūlci se belijo v sunci. Imeldine male roke neprilično zavlačūjejo nit, a stara sestra Marka je nepotrpliva. Da bi njene oči dobre bile, ostavila bi ona za minoto pletivo, zagledala bi se v plavo nebo, cveteče rože, metūlce i Imeldine rjave oči i mislila bi, da je blūzi raja. Ali sestra Marka vsega toga ne vidi. Ona trepeče, nerazpoložena i zategūje nit.

„E mala, bo li to že ednok v redi?“

„Taki, taki, draga sestra Marka“, zažari se Imeldin obraz, ali neide, pa neide. More pretrgnoti nit.

„Glej jo, čujem, pali si pretrgnola nit. O moje nevolne oči, da že skoro nikaj ne vidijo. Oh, da bi se mogla že ednok rešiti toga tela!“

„Ne, nesmite tak gučati, sestra Marka. Ravno zdaj morete radi meti svoje telo, kda ono trpi. Kak bi mi mogli znati, keliko je naš Jezuš trpo, če ne bi mell svojega tela. Moremo ljubiti svoje telo, ki je možno trpeti. Keliko mi lahko po našem teli Bogi po voli včinimo!“

Starka v obleki sv. Dominika položi pletivo v naroče i tipajoč spusti svojo grbavo roko na Imeldino glavo.

„Mala, to si lepo povedala! Bog te blagoslovi, dete, i naš oča sv. Dominik!“

Sestra Marka se šče globše zamisli v Imeldine reči, i postane njoj draga i njena slepost i bolečina v nogi i težina v pljučaj . . .

Opoldne, kda je samostanski zvonec zacinkao, odloži Imelda vunatno pletivo v košarico, štero privesi na levo roko, a s desnove podpre Marko i njoj pomore vstati.

Počasi — najstarejša sestra i najmlajša sestra sta stopale proti samostani.

Vrt je ostao tihi i prazen. Na plavom nebi se je sunce visoko vzdignolo, i je segrevalo vse močnejše. Belo—žuti metulci so vse dale i dale odletavali v plavi zrak i se ponovno spušćali na cvetoće rože.

Brnenje bistrih vćel i cvetna dišava je napunila zrak.

Na predvoru pred obednicev so se zbrale sestre. Edna za drugom so si oprale roke v svežoj vodi, a kda so si je obrisale, so se tiho vrendale v dva reda.

Imelda najprvle pomore oprati roke sestri Marki, a potem se razidete. Sestra Marka ide naprej med starejše sestre, a Imelda se nećutno priklučić konci reda.

Resni glasovi sester so se složili v molitev „De profundis“ za pokojne dobrotnike, a potem šta se oba reda pomali pomikavala v obednico.

Imelda je globoko prignola svojo malo glavo za časa, kda so sestre na sredi obednice odspevale i zmolile molitve za vsakdenešnji krüh. A kda so se že vsele za stole, šče izda s prignjenov glavov se napoti Imelda s tihimi stopajami proti gornjoj strani obednice, kde je sedela predstojnica.

Imelda se pokloni pred predstojnicov, a ne podigne svojega pogleda.

„Jaz sam se dnes nekaj pregrešila. Pomislila sam, da je sestra Marka nepotrpliva i da se buni proti božoj Previdnosti. A sestra Marka je sirotica, je zdaj slaba i betežna i celo svoje življenje je Bogi služila. A jaz, jaz samo nevredno dete, ki šče nema nikših zaslug pred Bogom. Prosim Vas, sestra predstojnica, da mi naložite kakšo pokoro.“

Kda je Imelda to izpregovorila, se je razprestrla po kamé-
nom podi pred stolom...

Presenečena sestra predstojnica je mučala... Na to se med
stunjanjom žmetno vzdigne sestra Marka, ki je sedela poleg pred-
stojnice. S svojimi na pol slepimi očmi je vidila samo beli kûp
na kmičnom podi i razprestre obe roki proti tomi belomi kûpi.

„Da, da, prav je od mene je mislila mala Imelda. Bila sam
nepotrpliva, žalila sam našega lûboga Zveličara i dala sam slab
primer tomi deteti. Prosim tûdi jaz za zaslûženo pokoro.“

Starka se ponovno spûsti na stolec i pokrije glavo z obema
rokama.

Sestra predstojnica se zagleda v sliko sv. Dominika, ki je
visila ravno nasproti njoj i potem vstane:

„Hvala našemi lûbomi oči sv. Dominiki, da on vodi i čuva
moje sestre! Vstani Imelda pa idi na svoje mesto. Verestûj i pazi
i nadale na vse svoje misli i ne osojaj nikoga. Po skûpnoj mo-
litvi na kori boš ostala s sestrov Markov v cerkvi i bota skûpno
zmolile sv. rožnivenec, to najvekšo molitev našega sv. Oče. Poleg
toga bota premišlavale muka našega gospoda Jezuša Kristuša,
posebno od Njegove krotkosti i potrplivosti. Naj vajne dûše čuva
naš oča sv. Dominik.“

Imelda se vzdigne i s skuznimi očmi pristopi bliže k stoli,
se pokloni pred sestrov predstojnicov i s prekrižanimi rokami
na prsaj ide na svoje mesto na konec stola.

Sestra predstojnica je s čudovitim pogledom zasledûvala
nežno i belo podobo, a okoli vûst se njoj prikazao blaženi našmeh.

(Dale) Iz hrvaščine poslovenio: *Bogoslav.*

CERKVENI GLASI.

Cerkveni glas. Za upravitela, ali administratora osirotele
martjanske fare je imenûvani g. Bakan Jožef, prefekt Martinišča
iz M. Sobote.

Dobrodelna kûhnja v Soboti. Odbor za zidanje „Doma
sv. Frančiška“ je kûpo od Martinišča staro Martinišče. Pogodba
se v kratkom podpise. V tom starom Martinišči da odbor nekaj
predelati i napraviti edno sobo, kde dobijo siromaškejši lûdje za
fal ceno hrano. Siromaki, ki hodijo po kakšem potrebnom posli
v Soboti, naj so delavci ali drûgi, dobijo v toj kûhinji prehrano
za male peneze. Dobre dûše že zdaj naprej vas prosimo, podpi-
rajte to dobrodelno kûhnjo, krasno delo smilenosti z svojimi dari,
ka kem več siromakov nahranimo. Gda se odpre ta kûhnja, že
naznanimo.

VSEBINA:

Jezušova lûbezen do Bl. Device	Kratke misli ki daleč segajo.	Str. 12
Marije.	Življenjepis Blažene Imelde	
Srečna ob 40 letnom mučeništvu	Lambertini, sestre Domini-	
Najvekši kiné katoličancov	kanskoga reda	13
	Cerkveni glasi	16